Porto opłacono ryczałtem

Ч. 25 (408). Неділя, дня 19. червня 1927. Рік IX.

Адреса Редакції і Адміністрації „Український Голос" Перемишль, Побереже ч. 1.

Конто П. К. О. в Варшаві № 142.807 Передплата в краю виносить **10 зол** річно, **5·50 зол.** піврічно, **3 зол.** чвертьрічно. В Чехії квартально 18 ч. к. (передплату в Чехословаччини складати на конто Адм. „Укр. Голосу" в Zivnostenska Banka v Praze). Для Франції 60 фр. річно, для Америки 2½ дол. річно.

Ціна прим. 25 с.

Редактор приймає щодня від год. 1½—2½. Рукописів Редакція не звертає. Неоплачених письм не приймається

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орган.

Тарифа оголошень за текстом за 1 вірш міліметровий одно шпальтовий (сторона має 6 шпальт анонсових) 0·24 зол. пол. для дрібних промисл. укр. інстит. 0·16 зол. п. Дрібні оголошення по 0·15 зол. п. за слово, найменше дрібне оголошення 1 зол. п., для шукаючих праці подані безпосередно до Адм. по 0·10 зол. п. за слово Оголошення в тексті 150%, дорожші, на першій стороні 300%, дорожші. Рахунки платні і заскаржальні в Перемишлі, а замовляючий анонс вже тим самим без застережень годиться на це.

Українці Галицької Землі!

Запануєм і ми, браття,
У своїй сторонці
— — — — — — —
І покажем, що ми, браття,
Козацького роду.

Ви стоїте перед виборами до громадських рад. Вибори ті мають велике значіння. Скінчиться панування наказних війтів і комісарів. Ви вернете собі хоть частину своїх прав Господаря Власної Землі. Не тільки орудування громадським майном, але і деякі функції державної влади перейдуть до Ваших рук. *Тямтеж: йде про те, хто є природний господар Галицької Землі.* В боротьбі за це основне право стануть проти Вас всі польські партії одним суцільним фронтом. На їх боці самий виборчий закон, перестарілий і несправедливий. В їх руках ще і цілий виборчий апарат.

Йдітьже до виборів одною збитою лавою і Ви.

Проти фронта фронт!

Зрозумійте: йде про те, чи дорослі — ми — Українці вже до того, щоби самим хазяйнувати на рідній землі. Бо вибори це іспит нашої політично-національної зрілости.

Ще другий ворог буде проти Вас: запроданці — хруні. Хруні всяких кольорів однаково шукають для нас чужих опікунів. Хруні — платні агенти тих, що хотілиби вирвати з наших рук жовтоблакитний прапор. Не даймо його!

Сини Галицької Землі!

Памятайте ще одно: до Вашої виборчої боротьби будуть придивлятись Українці Холмщини, Підляша, Полісся і Волині. — *Зробіться для них прикладом єдности, organізованности, завзяття та національно-політичної свідомости! Так ставайтеж до боротьби!*

Всі одною лавою, зі словами нашого гимну в серцях.

ЗА РІДНУ ЗЕМЛЮ!
ЗА ЖОВТО — БЛАКИТНИЙ СТЯГ!

В імени Української Парляментарної Репрезентації:
Президія: *С. Хруцький*, голова;
Б. Козубський і *С. Назарук* заступники голови.

Грізна хвиля.

„З прикрістю і сумом повідомляю, що на вічу в справі виборів до громадських рад в Золочеві 30. травня 1627, коли я витаючи Галичан від Українців Холмщини, Підляша, Поліся і Волині, висловив жаль, що не у власній хаті ми зустрічаємось, — саме тоді п. Калинович і 15 його прибічників зі сель-роба підняли страшенний галас та крик, щоби тим дати можність польському комісареві розвязати віче. — *С. Хруцький*, голова Парл. Репрезентації."

Отаку оповістку розіслав до ґазет посол п. С. Хруцький. Яке значіння має вона? Посол Хруцький подає до відома всім Українцям, що коли українське селянство Золочівщини зі своєю інтеліґенцією явилось на народнім вічу, щоб порадитись в справі громадських виборів, якийсь Калинович з 15 опричниками розбиває то віче саме в хвилі, коли представник наших братів з Холмщини, Підляша, Поліся і Волині складав привіт тих країн Галичанам, щоби їх загріти до боротьби за свої права.

В якій цілі посол Хруцький оголосив цю оповістку? Певно не на те, щоб ми перечитали її як клепсидру (оповістку про смерть) якоїсь людини і пішли далі. Посол Хруцький оповістив свою оповістку на те, щоб опамятати наше громадянство, і звернути йому увагу, що всякі Калиновичі-демаґоґи несуть смерть нашій національній ідеї, кують для нас кайдани, як кували всякі Тетері, Брюховецькі, Палії, яких наслідниками є нинішні Калиновичі демаґоґи.

Бо цеж ясне, як на долоні, що всі демаґоґи є платними наймитами наших ворогів. А платять вороги тим наймитам за те, щоб вони розбивали нашу національну силу, щоб сіяли роздор в українськім таборі, щоб розкладали наші орґанізації. Хто був у Львові на загальних зборах „Просвіти" і „Рідної Школи" в грудні минулого року, цей бачив чого бажають ці демаґоґи: розбиття і руїни.

Розбиття і руїни бажають собі ці наймити і в надходящих виборах до громадських рад. А щоби цего доконати, видумали собі „спільний міжнародний пролетарський фронт" в часі виборів. Сміх тай годі! Саме в хвилі, коли ціле наше громадянство бажає собі своїх українських громадських рад — наймлені демаґоґи кажуть нам лучитись з чужинцями проти своїх людей. А коли не мають надії переперти своїх бажань, тоді розбивають нас иншим способом — як от це сталось в Золочеві.

І от ця золочівська подія і оповістка посла Хруцького повинна зелектризувати наше громадянство. Воно повинно поставити собі питання: чи маємо дальше дозволяти, щоб демаґоґія жирувала на нашім народнім орґанізмі і розкладала його при нашій байдужности? Чи маємо наше громадське життя, наш дотеперішний дорібок кинути на поталу чужинецьких наймитів? Чи маємо далі байдужно приглядатись, як темняки на команду чужинецьких наймитів розпалюють домашну війну на користь наших ворогів?

Атенський мудрець-законодатель Сольон установив закон, по якому кождий громадянин, що в часі внутрішньої війни заховувався невтрально, мусів бути засуджений на вічне вигнання. Так старинні боролись проти деморалізуючої і розкладової засади: „моя хата з краю".

Така хвиля і в нас настала. Нині треба рішатись: або — або. Або стати явно по стороні чужинецьких наймитів, або стати по стороні національного табору, мужно, рішучо.

Отже кождому, кому дорога будуччина нашої нації, не вільно в тій домашній боротьбі, накиненій нашому народови чужинецьки наймитами, оставатися невтральним. В такі хвилі, коли запроданці-демаґоґи руйнують все і всюди, не можна робити ріжниці між невтральним а політичним спекулянтом. Тому кожний з нас мусить виконати обовязок так, як йому наказує національна совість

Творча праця.

Протягом чотирох місяців (лютий — травень) в понад 60 тьох вічах і довірочних нарадах брали участь як референти відпоручники Центрального Комітету Українського Національно-Демократичного Обєднання. В самому місяцеви травні відбулося оттаких віч і ширших сходин представників громад окремих повітів 33 і вони були присвячені справі громадських виборів. Сюди не вчислюємо віч і нарад, які відбувалися в цьому часі без участи представників головної управи Обєднання, на яких реферували місцеві діячі, які в останніх тижнях в деяких повітах скликувано що в другому-третому селі (правда є повіти, що проявляють дуже слабу політичну рухливість, всеж вони в меншости).

З окрема Українське Національно-Демократичне Обєднання дуже пильно занялося справою громадських виборів. Видало найдокладніще опрацювану інформаційну брошуру про виборчу ординацію, написану головним секретарем партії — В. Целевичем. Видало кілька відозв до суспільности, в яких виказано велике значіння громадських виборів для нашого народу. Підготовчий рух до виборів, який йде в краю, орґанізований в подавляючій більшости діячами Обєднання. В теперішню хвилю цілий орґанізаційний апарат нашої найбільшої партії всеціло занятий власне передвиборчою акцією. Інакше не може бути. Бо добрий вислід громадських виборів матиме далекосягле значіння для наших дальших змагань. А крім цього Обєднання прикладає велику вагу до масової участи української суспільности в цих виборах бо це буде для заграниці мірилом політичної свідомости широких верств українського народу по цей бік риського кордону.

Переведенням громадських виборів покінчить Українське Національно-Демократичне Обєднання другий рік свойого істнування (повстало 11. липня 1925) Не сумніваємося, що діячі національного табору використають як слід чотири тижні, що ділять нас від цеї річниці, для побідного завершення виборчої кампанії в краю. І це буде з нашого боку найкращою відповідю на дику нагінку, яку розвели проти Обєднання всякі прихвостні наших ворогів. На всякі наклепи може відповідати Обєднання тільки позитивною, творчою працею. Таку веде воно від початків свойого істнування, пильно прислуховуючись до потреб хвилі, держачи тісний звязок з широкими верствами своєї суспільности. Цей звязок з краєм піддержує провід Обєднання не тільки оживленою перепискою з провінціональними діячами, пресою, а й постійними поїздками членів Центрального Комітету на віча і ширші наради. Таким чином має змогу орієнтуватися в настроях суспільности, в її спроможности та її потребах.

За несповна два роки Обєднання зуміло притягнути до орґанізаційної праці найдійніщих людей з національного табору. Дуже відрадним явищем є, що на чолі богатьох місцевих, а то й повітових партійних орґанізацій Обєднання стоять селяне. І треба сказати, що наприклад — брідська повітова орґанізація під проводом селянина Вислоцького (людини незвичайно політично виробленої!) належить до найсолідніщих в краю.

Тому уважаємо за дуже щасливу думку президії Обєднання, яка змагає до того, щоби освічені селянські діячі переймали в свої руки керму політичного життя по повітах.

Вони найкраще звяжуть політику національного табору з інтересами широких селянських мас, отже з основою української нації.

В якому напрямі повинна звернутися діяльність Обєднання в третьому році його істнування? На нашу думку — перше всього в напрямі могутньої розбудови наших економічних і культурно-освітних установ та створення якнайгустіщої сітки „Соколів" та „Лугів". До цеї праці треба нам притягнути увесь освічений елемент серед нашої суспільности. Мусимо сказати собі: а тепер всі подбаємо, щоби в якнайкоротшому часі в орґанізаціях економічної і духової праці нації згуртувати цілу загально українську суспільність.

А повітові орґанізації Обєднання, гуртуючи населення повіту в національному таборі, мусять їх освідомлювати, що діяльність Центрального Комітету партії не обмежується виключно краєвим ґрунтом, що він веде загально-національну політику: видає пропаґандистичну та інформаційну літературу в чужих мовах, висилає своїх представників на ріжні конґреси та зїзди за границею і т. д. Отже управа Обєднання потрібує засобів не тільки на орґанізаційну працю в краю, а й на заграничну політику. Що ця остання для нас дуже важна, не потрібуємо переконувати. Бо всі тямимо, як тяжко на нас пімстилося те, що в переломових роках світ мало що знав про нас. Тому треба, щоби члени Обєднання платили точно партійний податок. Бо Обєднання в своїй діяльности спирається виключно на власні засоби, а свою дотеперішню кипучу працю проводило завдяки високим пожертвам окремих патріотів. Розуміється, годі вимагати за великих жертв від одиниць. Тягарі треба розкладати рівномірно на всіх свідомих громадян.

В дальшій своїй акції на міжнародньому полі мусить Обєднання постаратися, щоби там покликати до життя умандатоване представництво, яке повелоби плянову роботу, яке до цеї роботи притягнулоби всі сили нашої еміґрації. Очевидно, на це теж необхідні поважні фонди. (м).

Вожд нації.

Нам Українцям варто близше познайомитися з особою чехословацького президента — проф. Т. Масарика, з його діяльністю, з його світоглядом, з його методами праці. Масарик поруч Муссолінія і Леніна представник третього способу державного будівництва в сучасній добі.

Глибоко вкорінився він в душу сучасного чеського покоління. І коли державні мужі в других державах вічно зміняються, Чехословаччина постійно задивлена в свойого Масарика. Його популярність не є хвилевою химерою, висловом настроїв хвилі. На найвищому становищі в державі опинився він не завдяки хвилевій партійній конюктурі, не як провідник в даву хвилю найвпливовіщої партії. Ні! Партія Масарика за австрійських часів мала в парляменті крім нього тільки ще одного посла. І тепер теж не є вона найбільшою. Увесь свій вплив на широкі народні маси завдячує Масарик виключно собі, свойому великому тактови і орґанізаційному хистови. Масарик — рідкий приклад політичного діяча, що обєднує в собі хист політика-практика з хистом учителя-ідеольоґа.

Масарик — син вбогого селянина з слюсарського челядника власним трудом вибивається на становище професора університету. А як професор високої школи в першу чергу формує душі майбутніх своїх співробітників. З під його руки виходить поважна низка освічених молодих людей, перенятих всеціло думками свойого учителя. А Масарик великий вчений, який довгі роки зглиблював тайни людського збіровища. І ці тайни передавав своїм ученикам. А крім цього вчив їх громадянської етики і дисципліни праці. Як політичний діяч Масарик ніколи не полював на дешеву популярність, завжди був ворогом демаґоґії. За його характер, чесність і глибоке знання — всі його мусіли шанувати, навіть політичні противники. Одначе аж до війни Масарик не був популярний в рідному краю. Здобув рідну суспільність щойно підчас війни, коли покинув межі Австрії і став проповідувати війну на життя і смерть з державою Габсбурґів. Вже як президент Чехословаччини написав Масарик свої спомини з часів війни. Годі їх читати спокійно, без найглибшого зворушення, хоча вони написані незвичайно спокійно, скромно, безпретенсійно.

З кождої сторінки вдаряє читача почуття великої відповідальности перед історією, втропність і хист орієнтуватись в найскладніщих відносинах.

Перенесімся в перші роки війни. Здавалося тоді, що божевіллям є думати про незалежну чехословацьку державу. Довкола німецький обруч, а єдина надія — Росія й не думає поважно підіймати справу чехословацької держави. Всеж Масарик видвигає цю ідею і закликає народ до боротьби за неї. Найвищого подиву гідна аґітаційна праця Масарика в Европі і в Америці. Приїзджаючи до котрої небудь з держав антанти, Масарик (а за його почином і його співробітники) найперше береться за студії осередовища: студіює, чим даний народ захоплюється; які ґазети, які книжки мають найбільший вплив; орієнтується, хто з черги перейме владу в державі і тд. І щойно опісля відповідно пристосовує свою аґітаційну роботу. Його земляки задивлені в Росію, в ній єдино бачуть своє спасення. Масарик — один з найглибших знавців душі російського народу та його культури переорієнтовує чехословацьку еміґрацію (на неї дивився край!) на захід, на держави анґльосаської та латинської культури. І заощаджує своїм землякам тяжкого розчарування, яке инакше мусілиби пережити Чехи після розвалу Росії.

Повстання чехословацької держави — це у великій мірі заслуга Масарика та його учеників. І його теж заслугою розбудова Чехословаччини, її внутрішна консолідація, внутрішний зріст і повага в світі. Бо Масарик — ґеніяльний будівничий. Одначе вплив його особи не вичерпується заслугами як політика-практика, що поклав підвалини під державність рідної країни своєю пропаґандою і орґанізаційною працею як вожд поличичної еміґрації, а опісля як президент держави. Масарик є автором багатьох творів, на яких виховуються покоління. Масарик — творець незвичайно суцільного політичного світогляду. І своїми творами Масарик промінює в своїй суспільности постійно. Цього впливу не може знищити ніякий хвилевий здвиг настроїв, ніяка ворожа Масарикови пропаґанда. Бо за богато Чехів, в яких є бодай частина духовости Масарика. Ріжні є в Чехословаччині партії. Є між ними й такі, що ворожо ставляться до світогляду Масарика, одначе вони не в силі знищити в суспільности образу „татічка" (батька), як називає його чеське простолюддя, який для народніх мас зробився символом державности. Бо в Масарику кожний Чех, може й несвідомо, шанує себе самого. Мають Чехи щастя: доля поблагословила їх в переломовий час Масариком, Бенешом, Ґірсою, Свеглою і довгою низкою других визначних провідників (с).

Настрої в Київі.

Берлінський еміґрантський російський денник „Руль" з 8. червня містить дуже знаменний допис з Київа. Автор допису, як видно, обмосковлений землячок, або й Москаль. Тим цікавіщі його помічення. Він пише:

„Все йшло по старому, а ось події розвинулися таким темпом, що не знаю, від чого зачати. Вас цікавили наші „націонал-большевики". Націонал-большевиками називаю „українську комуністичну партію" з виразним національним обличчям, чим ріжниться вона від „комуністичної партії України", якої діяльність йде по лінії диктату Москви і яка являється строго „інтернаціональною". Перший розвал між комуністами на Україні мав місце на конференції 22. жовтня 1921 р., про що сповіщував тов. Сокольніков циркулярем до ч. 9737. Боротьба цих двох течій часом затихала і вони неначеб то зливалися. Та так воно тільки здавалося. Бо при кожній нагоді вона вибухала, виказуючи, що під комуністичною корою відроджується національне почування. Мушу вам сказати, що серед націонал-большевиків не має жидівського елементу і тому ця течія здобуває прихильників серед народніх мас,

одначе жиди, що осіли на землі і зблизилися до селян, в партії причалюють власне до цеї течії. Сам я самостійником не був, одначе в душі глибоко вітаю це відроджене національне почування як проти вагу інтернаціоналізмови. Вся наша українізація проводилася і проводиться тепер саме під натиском української комуністичної партії і хоча я з мовою не впорядку, одначе в імя ідеї готов з нею миритися. *Москва* на цю справу дивиться инакше і *переконавшись, що українізація зайшла за далеко, попробувала трубіти до відвороту, та це за пізно, бо харківський чи херсонський селянин тепер себе не уважає Русским, тільки Українцем.* Боротьба на стільки заострилася, що наші доморослі большевики пробували відділитись від Радянського Союза, одначе тому що це понад їх силу, старалися закинути вудку на заграницю, прохаючи помочі. Та дістали відповідь: „Найперше самі відділіться, а опісля ми може й поможемо вам станути на ноги". Лондонські події заскочили комуністичних вождів. Між ними переполох. Наш пересічний обиватель знає европейську дійсність з урядових радянських ґазет, і не може точно уявити собі, що на ділі сталося, хто винуватий, які будуть наслідки, одначе всім своїм єством відчуває, що це „початок кінця".

Розуміється, інформації до писувача „Руля" треба розбирати дуже критично. Вони цікаві перше всього як відгомін настроїв його найближчого окруження (Москалі і обмосковлені землячки — вороги комунізму). Не без інтересу кінець допису. В ньому сказано:

„По мойому, а й на думку богатьох людей — майбутня Росія без рад не обійдеться, хоча знаємо, що це слово богатьом людям не дуже то подобається (та їх не будуть питати!). Яка влада не прийшлаби на зміну большевиків, ради вона мусить залишити, головно по селах і волостях (прецінь в свій час була державна рада), а їхній склад зміниться, нехай він буде і цензовий, як тепер, тільки що зовсім навпаки! Бо не треба забувати, що наш селянин в радах бачить свою оборону перед вищими властями; хоча це — розуміється — більше йому так здається, одначе коли ті будучі ради підуть під диктат вищої влади на стрічу селянству, то й воно піде за владою. Головно, щоби нова влада не підносила земельного питання, його піднесе саме селянство, бо селянин хоче бути власником (головно у нас на Україні), а постійні переділи і розділи йому надоїли. Селянин, обробляючи сьогодня свій наділ, не має певности, чи буде його обробляти на другий рік. Тому не дуже ходить коло землі, бо не хоче працювати для того, що на другий рік дістане право сіяти на тій землі. Землі є досить, вистане і для бувших дідичів, що схочуть осісти на землі, а голодувати їм не доведеться, бо селянин сам готов заплатити за землю, очевидно постепенно, щоби тільки з нього десяти шкір не здирали та щоби караючих експедицій не насилали. Тепер у нас богато говорять про війну. Я переконаний, що до неї не прийде. Та те, що говорять про війну, обурюються і горячкуються — нічо не шкодить, бо все це будить національну гордість і свідомість".

Дописи.

Довге, пов. Стрий. Наше село темне. Ледви удалось тут оснувати Тов. „Сокіл", яке під проводом щирих громадян стало ширити національну свідомість. Основано при „Соколі" аматорський кружок, який на протязі одного року дав кілька театральних вистав і за ті гроші куплено площу під будову „Народного Дому". Тов. „Сокіл" покликало до життя і читальню „Просвіти" і віддало їй половину площі, щоби спільними силами будувати „Нар. Дім". Але знайшлися в нас темні киринники, які стали розголошувати, що наш „Сокіл" є польське товариство, та що спілка читальні з „Соколом" є небезпечна, бо як вибудується „Нар. Дім", то його заберуть Поляки. Тому стали ці киринники домагатись, щоб Сокіл віддав цілу площу Читальні. Хотяй „Сокіл — Батько" у Львові на те не згодився, то все таки члени „Сокола", щоб не спинювати орґанізаційної праці, згодились віддати площу читальні і в тій цили в осени скликано збори і віддано площу читальні. Але ті киринники навіть на збори не прийшли, бо вони лише кирінити вміють, а коли прийшло до діла, то запивались і грали в карти. Тому в нас далеко ще до „Народного Дому" тай ледви, чи він буде побудований, бо киринники-піяки далі працю розбивають: і самі нічо не роблять і другим не дають робити. Тому наші свідомі громадяне повинні зєднатися цінко, щоб киринників зробити нешкідливими і працю повести на користь громади і народу.

Вільшани, пов. Перемишль. В нашім селі читальня „Просвіти" заложена ще в р. 1906. Розвивалася вона дуже гарно, а то завдяки свідомійшим селянам, котрі горнулися до читальні. За її спонукою основано у нас товариство „Січ", „Сільський Господар", склеп при читальни, і кружок аматорський, який давав театральні вистави. Все розвивалося дуже гарно під проводом Івана Матвійчика і парубків з присілка Феники. Так було до року 1914. Тоді спалено село і дім, в якім містилася читальня. Надійшли воєнні лихоліття і не було кому читальнею займатись. Аж в 1918 р. старанням ученика ґімн. Гриця Трухана і селянина Івана Дубика відновлено читальню, яка тревала тільки один рік і дала одну виставу. Аж в 1926 р. відновлено читальню четвертий раз, а Іван Трухан відступив для читальні половину хати. Від того часу видно в читальни живійший рух, члени випозичають книжки, яких читальня має 130 примірників. Біда тільки з тим, що члени то сама молодь, є щось кілька господарів але ті ще не були в читальні на сходинах. Є і кружок аматорський, який відіграв доси кілька пєс. В грудні відсвятковано Свято Просвіти. Була промова правника Михайла Мадая, котрий пояснив зібраним ціль і завдання Т-ва „Просвіти". Потому виголошено вірші і співав хор. Спів провадив місцевий дяк Іван Ходань. Николай Феник закінчив свято з подякою зібраним за участь в святі і згадав про потребу власного дому читальняного. Можнаби богато написати і злого про нашу громаду, але про те иншим разом напишемо. — Член.

З ПОЛЬЩІ І ПРО ПОЛЬЩУ.

Тяжко родиться позичка для Польщі. День в день ґазети пишуть, що все йде гладко, а на ділі справа все ще не полагоджена. А тимчасом з польськими фінансами зачинає бути крухо. В квітни привіз з заграниці перевищав уже вивіз на 28 міліонів золотих золотом, в травни на 30 міліонів. А маймо на увазі, що в червни, липни і серпни доведеться спроваджувати збіжже з заграниці, бо в осени Польща своє збіжже легкодушно випродала заграницю, отже й в цих місяцях не вдасться зрівноважити привіз і вивіз товарів. Що це значить? А те, що кождого місяця треба буде витягати з державного банку по шість тисяч долярів і кидати на ринок для ратування золотого. А це мусіло би його заломити, бо його вартість спирається на засобах твердої валюти і золота в банку. Коли ці засоби корчаться, так й золотий мусить падати. Значить, Польща вже відчуває недостачу страйку англійських вуглекопів, бо досі золотий держався вивозом вугля за границю. Правда, польське правительство старається обмежувати привіз товарів з заграниці. Та привіз збіжжа годі обмежувати. А й инші товари не так то легко обмежувати, бо — на приклад — в справі привозу таких товарів, як шовк, сардинки, помаранчі і и. Польща має відповідні договори. Значить, якщо Польща дістане позичку, то добрих 50 міліонів долярів треба буде кинути на ратування золотого, бо він вже по скромним обчисленням потрібує підпори 30 міліонів долярів. — Вшехполяки дуже хвилюються ординацією виборчою до сойму. Їхній маняк Прушиньскі пише в „Слові польскім", що для правительства Пілсудского наручно булоби перевести вибори до сойму по жнивах, бо тоді люде більше вдоволені, а крім цього діставши позичку, можна буде підвищенням платень урядництву зєднати собі його, а започаткуванням будівельного руху прихильно настроїти робітництво. — Цікаво, що найбільше залицяється до Пілсудського партія Бриля, якої аґітатори швендаються по наших селах. Зєднує собі ласку на час виборів. — Дуже розкукудався Вітос на східно-галицьких поміщиків. Він в свойому орґані пише: „Земля, яку продають приватно польські поміщики, переходить тепер по більшій части в українські руки, жидівські, а рідко в польські. Трансакції переводять посередники, адвокати, найчастіще Жиди, за високу винагороду, яку платять власники за відомом, а часто й без відома і дозволу земських урядів". Отже памятай, український селянине, Вітоса і його банду болить те, що земля зрошена кровю потом поколінь українського селянина — переходить в українські руки! Підчас урочистого відвоження тіла радянського посла Войкова на залізницю варшавські комуністи пробували зробити маніфестацію. На домовину Войкова богато орґанізацій зложило демонстраційні вінці.

Що чувати в світі?

В ЖЕНЕВІ розпочинається 13. червня весняна сесія Ради Союза Народів В Женеві стрінуться головні керманичі европейської політики. Німецька делеґація складається з тих самих людей, що й на березневій нараді. Провід спочиває в руках знаменитого Штреземана. Буде він мати твердий оріх до розкушення. Бо не підлягає сумніву, що на чоло питань, які будуть обговорені в Женеві, висунеться справа відношення до большевиків. Очевидно, не на урядових засіданнях Ради, а в довірочних нарадах. Тяжке завдання спочиває на плечах Штреземана. В інтересі Німеччини є стояти в англійсько - большевицькім спорі посередині і відігравати ролю посередника, бо таким чином зможе вона видушувати уступки з обох сторін. Досі Німеччина дуже зручно використовувала отсе становище. Німеччина не боїться большевицької пропаґанди. Вона вже давно впоралася з цею заразою, а її комуністи самі жеруться поміж собою. На чолі Німеччини стоїть Гінденбурґ, назвичай популярна особа і загально шанований побідний вожд з часів великої війни. Німецькі націоналісти мають рішаючий вплив на правительство. Отже Німці не потрібує боятися комуністичного червака у себе в дома, тому може використовувати сміло в заграничній політиці свій союз з большевиками і теперішнє їхнє прикре положення в світі. Ґазети подають, що на цій сесії Ради Союза Народів Німці не порушать справи опорожнення Надренії, тільки будуть домагатися зменшення числа окупаційної армії. Англія і Франція мають схилятася до згоди на зменшення цеї армії на нових 10000 жовнірів. З огляду на поважне положення в Европі дійсно поважне, бо зачинає на ново кипіти балканський вулькан. Та найважніщою справою теперішної хвилі є дальший розвиток англійсько-большевицького спору. Перед большевиками стає марево заглади, отже будуть боротися до останнього. А так само для Англії поховзнення в цім спорі грозилоби прямо необчислимими наслідками. Тому пустить вона в рух всі свої засоби. Тому можна сподіватися, що сесія Ради Союза Народів матиме велике значіння.

БОЛЬШЕВИКАМ не щастить. На днях стрінув їх новий удар. У Варшаві на стації молодий хлопчина Коверда (ученик ґімназійний з Вильна) застрілив посла Радянського Союза Петра Войкова. Вбийника арештовано, він каже, що зробив замах на власну руку, без порозуміння з ким небудь. Польське правительство рішучо застереглося перед підозріннями про якийнебудь звязок з замахом. Зложило співчуття Москві, розпочало остре слідство, переводячи арештовання серед серед російської еміґрації в Польщі, шукаючи серед неї звязку з вбивством. Покищо замах, здається, не спричинить ускладнень між Радянським Союзом і Польщею. Всеж, без сумніву, не причиниться і до зближення, якого шукала Москва після льондонських подій. Варшавського за-

ДМИТРО ТЯГНИГОРЕ.

На відпусті.

Микола Коцюбченко страшно не любив злодіїв.

— Видно, десь мали злодії вам добре залляти сала за шкіру, коли ви їх так не любите, — сказав я раз до Миколи.

— О, залляли прокляті, але й я їм віддячився добре.

— То цікаво, Миколо. Розкажіть, будь ласка, як то було, — попросив я.

— Гаразд, — каже Микола.

Закурив люльку і почав:

— Було то вже давненько. Надумав я з кумом Петром Заваденком піти на відпуст до Київа, до Лаври святої, ото-ж так і зробили. Зібрались і гайда піхотою в дорогу. А дорога не близенька. Від нашого села рахують люде навпростець сімдесять пять верстов. По дорозі здибали людей з других сіл, що також ішли на відпуст, тож і веселіще було іти. Не помічали, як верству за верствою минали.

— На другий день вранці і золоті верхи київських церков побачили. На восьму годину і в Лавру ввійшли. Трохи спочили і пішли в Успенську церкву. А там красно, красно, неначе на небі; образи сіяють золотом, сріблом, дорогими камінями, мощі святих угодників стоять, так і хочеться молитися, забуває чоловік за все мирське.

— Скоро і Служба Божа розпочалась. Правив сам владика-митрополит з двома епископами. А що архимандритів, ієромонахів, ієродіяконів, то й не порахувати. Півчі співають, аж душа радується.

— Кінчалась Служба Божа, почали підходити під благословення до митрополита. Народу сила. Пруть наперед, аж кости тріщать. Пробився якось і я, прийняв благословлення і вийшов в бічні двері проти Трапезної церкви, коли се лапнув під паху по шапку, а її нема. Овва, гадаю собі, десь певно випала. Вернувся я, дивлюсь, — нема ніде. Біда. Вийшов я, знов мацнув до кишені, а то і калитки з грішми нема. Така робота!

— То се ви, голубчики, так мене обрихтували в святім місці? — Такий жаль мене огорнув, що мало не плачу. Жалко нової шапки, а ще більше жаль грошей. Цілих шість карбованців було, а се на ті часи для бідного чоловіка велика сума. Але що-ж робити? Так видно судилось. Треба відшукати кума Петра тай позичити у него зо два рублі.

— Іду і розглядаюсь довкола за кумом. Наглядів його коло керниці, недалеко церкви. Стоїть зігнувшись і щось мацає і мацає рукою в кишені. Гай, гай, міркую я, чи не обробили і його сердешного? Підходжу і питаю:

— „Що шукаєте, куме?"

— „Ох, лишенько моє, — відповідає він, — вкрали бузувіри гроші".

— „От такої, — кажу, — та й у мене вкрали".

— Кум видивився на мене.

— „Та й що-ж тепер будемо робити?" — питає.

— „А я знаю що. А хоч шапку вам лишили?" — питаю.

— „Ой горенько моє! — заверещав кум, — я й забув про шапку. Нема".

— Кому-ж тут що казати? Шукай вітра в полі. Сіли ми на лавочці і неаби як зажурились. Гадали купити дарунків дітям, знайомим, побути два-три дні, а воно он як вийшло, добре що хоч харчів може вистане на два дні.

— Нічого не вдієш, оповіли монахам, може що вони поможуть. Дали нам пообідати і кажуть, що там майже всякого дня такі случаї бувають. Як саме найбільший нагиск, тоді злодії нишпорять по кишенях.

— „Ходім, — кажу, — куме, до дому, доки ще маємо трохи харчів".

— „Та ходім, — відповідає кум. — Бодай їх Пан-Біг скарав за нашу кривду".

— Ото помолились ми, зітхнули тяженько і подались домів. Куди прийдемо в село, встид огортає, без шапок іти, люде зглядаються. Кажу вам, що натерпілись ми немало.

— Прийшли до дому, діти біжать зустрічати, кричать:

— „А що, принесли образків, хрестиків, дукачиків, коника, перстенець, намистечко?

— А ми нудьгу в серці принесли. Оповідаєм, що сталось, а люде, знаєте, як люде, раді пригоді, щоб трохи язик почіхати. Одні кажуть: „Негідні були до святині зайти, тай Господь покарав". А стара Параска, бодай її той язичок всох, ще краще придумала: „Не вірте, людоньки, — каже. — Хтоб там лакомився на таку дрібницю? Вони певно і Київа не бачили, а десь в сусіднім селі пянствували, пропили всьо, тай вернули і оповідають небилиці. Може ще й обгаратали їх там добре"?

— Довідався я про се, бо то, знаєте, в селі також є ходячі телефони і ще гірша туга мене огорнула. Не можу ні їсти, ні спати, аж зчорнів. А Параска, як найнялась, дорізує мене. „А що? Я не казала, — шепче сусідам, — що його мали добре побити? Може й печінки відбили".

— Не міг я вже довше терпіти і надумав піти знов до Київа, щоб відшукати гроші і шапку. Але як? Треба і собі братися на способи. Пошив я нову калитку, вложив в неї кільканайцять зелізних кружечків, нарізав спору купу паперу під кольор грошей, також вложив до калитки і приладив до неї десять тонесеньких голок, вістрями до гори неначе у їжака. Коли всьо було готове, позичив собі два карбованці, взяв харчів і подався в дорогу. Кликав кума Петра, але той не хотів іти, відраджував і мене: „Не йдіть, куме, бо ще й свитки позбудитесь".

— Знов стрінув я по дорозі прочан і з ними доплентався до Київа в суботу вечером. Переночував в нічліжні, а рано, як ще було мало людей, пішов до церкви, в печери, помолитися Богу. А як почали дзвонити на Службу Божу, я став недалеко церкви, розшмогнув калитку і неначе гроші рахую. Се для того роблю, щоб злодії звернули на мене увагу. Бо вони так і наглядають за тим. Вложив калитку до кишені, та так, щоб голки були до гори і ввійшов до церкви.

— Кінчалася Служба Божа. Пішли до благословення. Саме та пора, що злодії орудують, сунусь і я, голову задер, а руку тримаю на поготові і надслухую. Злодії, видно, слідили за мною, та лишень поганець встромив руку в кишеню, а мої голки так і впились в пальці. Він йойкнув, шарпнув руку, а я його лап, та з церкви. Він сюди, туди. Ну, ні, брешеш, не вирвешся від мене. Веду його, а сам аж трясуся. Вивів за ворота, а там як затоплю його в лице раз, другий, щоб забити трохи памороки, бо лихо його знає, що він думає, і питаю: „Де моя калитка з грішми і шапка та кума Петра гроші і шапка?"

— „Пустіть мене, — почав проситися, — я не знаю. Нас богато, може то хто другий. А вам десять карбованців дам".

— „Ні, голубе, — кажу, — се буде инакше".

— А тут дивлюсь і поліцай підходить.

— „В чім діло?" — питає.

Я й почав оповідати, як і що.

— „Харашо, — каже поліцай, — пойдьом в поліцію".

— Прийшли ми. Вийшов начальник. Я йому всьо оповів, показав калитку з голками.

— „Молодець! — каже начальник, — зараз ми довідаємось про всьо".

— Почав питати того злодія. Він спершу не признавався, але поліцаї, як вчистили йому кільканайцять канчуків, та й я таки ще дав два мордачі, о то він і видав своїх товаришів. Найшли коло него кілька гаманців з грішми і грошей в боковій кишені цілу купу. А за годину часу поліцаї привели ще чотирох його товаришів та витрусили й у них гроші.

— Закликав мене начальник і питає:

— „Скільки у тебе вкрали грошей?" А я кажу: „Дванайцять карбованців". Думаю собі: Нехай половина вернеться за дорогу та ще й шапку за три карбованці, — також накинув карбованця, — бо моя коштувала лиш два. „Та ще, Ваше високоблагородіє, — кажу, — і у мого кума Петра тоді-ж так само забрали десять карбованців і шапку за три карбованці.

— „Харашо, — каже начальник, — маєш пятнайцять карбованців. А се даю тобі двайцять пять карбованців нагороди за викриття злодіїв, а твому кумови гроші вишлем через поліцію".

— Я не тямив, що зі мною робиться, від радости.

— „Дякую вам, ваше високоблагородіє". А начальник, гарний якийсь чоловік, усміхнувся і каже:

— „Можеш іти, та ховай добре гроші, щоб знов не вкрали.

— Сховав я гроші в шапку, бо вже-ж таки шапки з голови не здійме, тай шапка у мене була старенька. Вернув до Лаври дав на Службу Божу, обділив убогих, накупив ріжної всячини, для жінки, для дітей і подався на Подолля, де ріжний дешевий крам продають. Ходжу поміж стільці, коли се чую, щось сіпнуло мене за кишеню. А то злодюга на голочки натрафив. Я його за руку, та в лице відразу. Тут і поліцай зявився. Спитав, в чім діло і пішли ми знов на поліцію.

— Вийшов начальник, я оповів як було і показую свою калитку. Начальник аж заходиться, сміється з моеї вигадки. Обшукали злодія, було кілька десятків карбованців при нім. Вирахував начальник десять карбованців, дає мені і каже

— „Се тобі нагорода за мудру вигадку, але раджу тобі зараз забиратися з міста, бо злодії як довідаються, то можуть тебе убити".

— Подякував я і зараз таки подався з Київа до дому. По дорозі завернув до свого міста, купив собі нову смушкову шапку таку високу як дзвіниця, чоботи, жінці хустку і діточкам дечого, стрінув сусідів і з ними приїхав до дому.

— Прибіг кум Петро.

— „А що? Як" — питає.

— „Добре, — кажу, тай оповідаю всьо, як було. — І ваші, куме, гроші не пропали, скоро дістанете".

— „Дійсно, через два тижні приїхав старший поліцай до Іваньок, покликав мене і кума Петра, списав протокол і доручив Петрови пятнайцять карбованців. Аж тоді допера в селі повірили, що ми правду говорили.

— Іду я на другий день в село тай стрічаю Параску і питаю:

— „А що, вже замкнули пащеку?"

— „Ой пробачте, Миколо, отако дурниці плела і сама не знаю нащо".

— З тої пори я злодія на перехід не хотівби видіти. Хоч і не стратив я тоді в Київі, але кілько то встиду та журби натерпівся.

маху годі не трактувати в звязку з ударами, нанесеними большевикам в Пекіні і в Льондоні і з тою острою кампанією, яка йде проти большевиків у світі, а зокрема в Італії, Франції та Америці. Цеж не шутки: американський амбасадор в Парижі назвав большевиків „скаженими собаками", а його острий виступ підтвердив президент Америки. Цей протибольшевицький вітер має свій вплив на російську еміґрацію. І тут треба шукати джерела вітхнення на Коверду. Що більше! Після варшавської події телеґраф приніс ось які вістки: В Ленінграді на днях кинув хтось бомбу до льокалю тамошнього клюбу комуністичної партії. Саме тоді відбувалося зібрання комуністів. Опісля кинено ще одну бомбу, 26 учасників зібрання тяжко ранених. Оба замаховці втікли, відстрілюючись перед погонею. А в Минську від кулі замаховця згинув голова окружного чека. Словом з большевиками зачинають воювати старим оружжям большевиків. — А внутрі большевицької партії кипить. Московський Комітет комуністичної партії на своїм засіданню рішив після реферату Бухаріна домагатись від Центрального Комітету викинення з партії Зіновєва і Троцького. Таке саме домагання поставила партійна орґанізація в Ленінграді. У відповідь на варшавський замах большевики масово розстрілюють всіх, на кого тільки впаде підозріння, що ворожо відноситься до большевизму.

АНҐЛІЙСЬКІ споживчі союзи на свойому конґресі вирішили більшістю голосів 1960 проти 1843 вступати однозгідно до партій праці. Ця резолюція, в основі ухвалена ще 1925 р., щойно тепер проводиться в життя. Анґлійські споживчі союзи мають около 5 міліонів членів, капіталу около 137 міліонів фунтів штерлінґів, а їхній річний оборот виносить 275 міліонів фунтів. Приступлення цих Союзів до партії праці причиняється до значного скріплення останньої. В Анґлії йде оживлена аґітація проти напрямку політити консерватистів у відношенню до большевиків.

ФРАНЦІЯ використовує важке положення большевиків і старається зобовязати їх до сплати довгів царської Росії. На днях на засіданню комісії довгів підписано протокол, на основі якого большевики малиби зобовязатися протягом 72 років заплатити 72 міліони золотих франків на унормовання царських довгів. Протокол набравби обовязуючої сили, коли Франція рішиться дати большевикам кредити на розбудову промислу в сумі 500 міліонів франків. Франція має за ці кредити дістати в застав всі копальні нафти Радянського Союза. Значить, большевики готові віддатися в неволю французького капіталу. Тільки тепер питання, яку задню ціль має Франція, балакаючи з большевиками. Вонаж в тіснім звязку з Анґлією. Покищо примушує большевиків до уступок. Як подає преса, Пуанкаре і Пенлеве є за зірванням взаємин з большевиками.

ІТАЛІЙСЬКА фашистівська партія дала відповідь на маніфест Третього Інтернаціоналу. В цій відповіди пишеться: Виконний Комітет Третього Інтернаціоналу видав маніфест, в якоми повно глупих обвинувачень на адресу фашизму. В ньому обвинувачується Італію, мовляв—вона підготовляє нову війну і закликається світовий пролетаріят до боротьби з фашитівським режімом. Це одночасно нерозумно і глупо. Одинокою країною, що на протязі богатьох літ загрожує европейській і світовій рівновазі, є саме держава Третього Інтернаціоналу, що всюди проявляє свою провокаційну діяльність та отверто заявляє про свій твердий намір насадити штиками в цілім світі соціялістично-комуністичну тиранію. Фашистівська Італія заявляє всім провідникам Комінтерну, що вона не хоче приймати вказівок від тих, що під покровом своєї дурної ідеольоґії мучили і мучать одбурений народ, від тих, що на горах труп'в створили диктатуру, від тих, що вже десять літ стараються поширити свій хаос на всі народи світа, хапаючись протисуспільної, протилюдської і протигосподарської пропаґанди, від тих, що топлять в морю крови всяку спробу свобідної критики, навіть коли ця критика йде з лона комуністичної партії, від тих, що розігнали по цілому світі людей, яких одинокою провиною було те, що любили свій народ. Колиб навіть провал большевицького режіму не відбувся в супроводі голоду і насильства, то й тоді заслуговувавби він на осуд цілого світа хочби тому, що він примушений жебрати у буржуазії заходу за технічною і матеріяльною поміччю. Бож одночасно в цілому Рад. Союзі придавлюється всяку ініціятиву і всякий промінь культури! Тверда відповідь! А треба сказати: й справедлива.

В АВСТРІЇ в останніх тижнях бистро розвивається рух за зєдиненням з Німеччиною. В части вплинув на це вислід виборів до парляменту. Найсильніща партія правительственного бльоку—християнські суспільники, щоби мати більшість, заключили союз з всенімецькою партією і Ляндбундом (аґрарною партією) і взяли на себе певні зобовязання в справі змагань до зєдинення. А що соціялістична опозиція від давна домагається прилучення Австрії до Німеччини, публична австрійська опінія на цій точці одноцільна. Живо цікавиться цим здвигом в публичній опінії Австрії й Німеччина. Недавно в Ґельзенкірхен підчас австрійсько-німецької маніфестації на великім зібранню бувший пруський міністр Северінґ промовляв за прилученням Австрії до Німеччини, остро критикуючи постанови версайського договору, які треба змінити. Северінґ висловив думку, що, коли акція в справі прилучення буде як слід підготована, загальне бажання Німців буде переведене в діло. В тім самім дусі говорив секретар Фольксбунду, який цю маніфестацію устроював. Він домагався плекання ідеї злуки обох краї́в. В травні гостював у Відни бувший пруський премієр Штеґервальд, який так в пресі як і на зібраннях говорив про всесторонну поміч Німеччина для Австрії, о скільки остання рішиться на зєдинення. Першим кроком в напрямі зєдинення має бути відповідна економічна політика Австрії, отже в першу чергу митна унія і співробітництво австрійського промислу з німецьким.

В КИТАЮ армія Чан-Кай-Шека і ханькоуського правительства (воно слухає Бородіна) бють спільно Чан-Тсо-Ліна. Несподівана побіда південного Китаю над Чан-Тсо-Ліном спонукала Японію до чинного виступу. Провінція Шантунґ, якої столицею місто Чінамфу, поважно загрожена маршалком Чан-Кай-Шеком. В Чінамфу живе около 2000 Японців. Японське правительство васлало з Чінґтау до Чінамфу відділ війська (2000 жовнірів). Проти цього військового транспорту запротестував північний і полудневий Китай. Правда, Японія заявила, що не має наміру мішатись до боротьби двох сил в Китаю, ані не думає проголошувати Чінамфу невтральною полосою, щоби таким чином вбитися клином між Чан-Тсо-Ліном і Чан-Кай Шеком, що машерує на Пекін. Та цему ніхто в Китаю не вірить. Треба пригадати, умовини, на основі яких Японія взяла участь у світовій війні. Японія зажадала тоді видачі Чінґтау, де Німці побудували прегарну пристань. На паризькій мировій конференції Японії вдалося переперти отсе своє домагання, одначе тоді Китайці покинули конференцію. В кілька років пізніше завдяки Америці на вашинґтонській конференції примушено Японію віддати Китаєви Чінґтау і залізниці в провінції Шантунґ. Зробила це Японія з тяжким серцем. Тепер на чолі правительства в Японії стоїть ґенерал Танака, якого уважають прихильником японського імперіялізму. Тому в Китаю панує побоювання, що Японія схоче знову усадовитися в Чінґтау і знову захопити залізницю, що йде через Шанґтунґ. Чан-Тсо-Лін запропонував Чан-Кай-Шекови і ґубернаторови провінції Шансі Єнови відбути спільну нараду. Чан-Тсо Лін заявив охоту визнати засади Сун-Ят-Сена, на яких опирається китайський національний рух, одначе під умовою спільної боротьби з комунізмом. Якщо прийшлоби до угоди, так Чан-Тсо-Лін вицофавсяби до Манджурії, Чан Кай-Шек обнявби Вубан, а Ен провінцію Шансі і Чілі.

В РУМУНІЇ провалилося міністерство ґенерала Авереску, який збирався наслідувати Муссолінія. Король казав йому податися у відставку. Дуже це не подобалося амбітному ґенералови, одначе не було ради. І він, як не пишний, відійшов від керми державою. А був він всемогучим паном через 15 місяців. Перед приходом Авереску до влади його партія в парляменті числила 15 послів. Прийшовши до влади, він розвязав парлямент і „зробив" нові вибори, а в них насильством і розбоєм перепачкував до парляменту своїх партійників 240, опозицію звів до 120. Безправство і насильство панувала за часів правління Авереску, як мало де. В заграничній політиці шукав він опори в Італії. Йому вдалося довести до того, що Італія признала права Румунії на нашу нещасну Бесарабію. — Тепер на априказ короля сформував правительство князь Стірбей, який досі був завідателем королівських дібр. Князь Стірбей є заушником відомого герштa румунської ліберальної партії — Братіяну. Новий премієр розпустив парлямент і тепер буде робити нову „більшість". Вибори відбудуться в липні. Дуже близько до кн. Стірбея стоїть амбітна королева Марія. Він має мати на неї великий вплив. Його називають румунським Разпутіном. Правительство Стірбея загально уважають за переходове. Після виборів має прийти до влади Братіяну, акий в заграничній політиці шукає опори у Франції.

ЮГОСЛАВІЯ знову має непорозуміння з Альбанією. В столиці Альбанії арештовано урядовця югославянського посольства Джюрковича під замітом шпіонажі. Це непорозуміння вже мало бути усунене, бо альбанський диктатор Ахмед Зоґу вже телеґрафував до свого посла в Білгороді про звільнення Джюрковича з тюрми. А на другий день відкликано приказ звільнити Джюрковича, який зрештою є альбанським громадянином. Загально панує думка, що ціла ця історія відбулася за підшептом Італії, що Ахмед Зоґу без нашептів італіського посольства не відваживсяби шукати собі зачіпки з Югославією, не казавби арештувати члена посольства (нетикальність!). В цьому, що тут мається до діла з Італією, ще більше утверджує телеґрама до альбанського посла в Білгороді про звільнення Джюрковича і скасування звільняючого приказу на другий день. Югославія зірвала взаємини з Альбанією. Пробує їх годити Франція. Одначе не йде. Альбанія повідомила про зірвання Союз Народів. Але не прохає, щоби Союз Народів посередничив. Сподіються загально, що з цеї нової хмари на Балкані не буде великого дощу. Одначе не можна забувати, що на Балкані часто трапляються несподіванки... За Альбанією стоїть Італія. Як виходить з останнього непорозуміння Альбанії з Югославією, Альбанія на ділі не є вже самостійною, від року вона являється вже сліпим орудям в руках Італії. Італія уважала за відповідне знову підкинути дров під балканський вулькан, щоби не погас. Чому? Бо от світ занятий анґлійсько-большевицьким спором, не матиме часу богато уваги присвячувати якійсь там Альбанії. А тимчасом старається нанести новий удар Югославії, яку вже майже зовсім усамітнила серед сусідів (з Румунією та Угорщиною окремі догори, до Болгарії та Греції залицяється) Вода на млин Югославії зміна правительства в Румунії. Князь Стірбей — теперішний премієр — на ділі тільки пробиває дорогу до влади свойому шваґрови Братіяну, рішучому прильникови Франції. Бо дотеперішний премієр ґен. Авереску був завзятим прихильником Італії. Єдиною опорою для Югославії — це Франція, з якою Італія не менше ворогує, як з Югославією. Тільки Італія бачить, що покищо годі думати про вирвання Франції північно-африканських посілостей (а нових земель під кольонізацію Італія ва ґвалт потрібує, бо перелюднення що раз більше дається в знаки), отже свій наступ звертає в сторони Балкану.

Пикулицьке Свято.

Пригадуємо, що в неділю, 19. ц. м. шануємо память наших Борців за Волю — торжественним церковним походом на Пикулицький цвинтар. — В процесії возьмуть обовязкову участь відпоручники всіх наших Товариств і Установ з міста і з сіл — з вінцями. Тож нехай Виділи читалень, Соколів, Лугів і всіх инших Товариств завчасу про це подумають. — Збірка під Катедральною Церквою в Перемишлі, о годині 2-ій з полудня.

ВСЯЧИНА

Іспит зрілости в Прив. жін. ґімназії Укр. Інст. для дівчат в Перемишлі під проводом Директора Михайла Грицака в днях 4—7 червня ц. р. зложили: Бурачинська Олена, Гринишин Анна, Гринь Олена, Демкович Льва, Дуда Анастазія, Івашко Іванна, Ленчик Стефанія, Липська Ярослава, Пристай Олена, Проців Ярослава, Садовська Пелягія, Серединська Іванна, Шлемко Наталка, Яблоновська Ксеня, Ярема Дарія.

Вступні іспити в гуманістичній прив. жін. ґімназії Укр. Інст. для дівчат, з повним правом прилюдности в Перемишлі до кляс II—VIII відбудуться в днях від 20—23 червня ц. р. а до I кл. дня 24 червня. Зголошення з метрикою урodж. і евент. шкільними свідоцтвами день перед тим. — Дирекція ґімназії.

Велика новина. В понеділок, 20. с. м. виставить новоосноване Драматичне товариство ім. Лесі Українки в Перемишлі під проводом Дра В. Загайкевича (голови) і М. Ґурського (режісера) як свою **інавґураційну виставу** — прегарну і високоідейну драматичну поему Лесі Українки **„БОЯРИНЯ"**. — Єсть обовязком нашого громадянства численною участю на сій виставі повитати нове Товариство, та віддати пошану імени великої нашої поетки.

Лугове свято. Позір! Луговики! Центральна Рада Лугів устроює дня 26 черня ц. р. велике Лугове Свято у Львові, яке має дати перегляд сил Лугової орґанізації. Програма свята: І. 1) о 8-мій год. рано проба вправ на площі Сокола-Батька. 2) о год. 11-тій перед пол. уформується похід з площі Сокола-Батька, який перейде головними улицями Львова під „Просвіту" — де відбудеться дефіляда — а потім від „Просвіти" головними вулицями назад на площу. II. Попис масових вправ Луговиків і Луговичок на площі Сокола-Батька почнеться о год. 2·30. В програму увійдуть: масові вправи вільноруч, топірцями і вежі Луговиків, ритмичні вправи Луговичок до пісні „Ой у Лузі" вправи хустинами й масові вправи спільні Луговичок і Луговиків, вправи Малих Лугів вільноруч — маленьких хлопців і дівчат. — По пописі публика віддасть свої голоси на картках, котрі чети Луговиків і Луговичок найкраще представилися в поході у вправах і т. д. Дві чети Луговиків і дві чети Луговичок, які дістануть найбільше голосів — дістануть від Лугової орґанізації нагороду. III. Руханковий попис львівського Луга: вежі Луговичок, ритмічні вправи до пісні „Летить галка", руханкові вправи Луговиків на поручах, вежі, вежі львівського Малого Луга.

Реформа правопису. За почином комісаря освіти Радянської України відбулася в Харкові конференція в справі реформи нашого правопису. В конференції взяли теж участь представники Наукового Товариства ім. Шевченка [проф. др Студинський і проф. др. Свєнціцький] та наших учених з Празі [проф. Сімович]. Ухвалено зміни не великі, так що правопис лишиться майже той самий.

Найшли собі зіленько... У Львові зачала появлятися ще одна ґазета, що не дбає про передплатників, яку висилається даром кожному, чия адреса попаде її адміністрації. Називається „Наше слово". Є це орґан „Сель-ро-ба". Команданти цеї партії знюхали письмо носом, що наші люде не дадуться обдурити при помочі „Волі Народа", яка має вже надто кепську марку (її редактори й царя-батюшку славили й до Денікіна молилися й до Керенського на жебри ходили, заки інтернаціоналістами чистої води зробилися!), тому стали видавати нову ґазету, оте „Наше слово". А на редактора вибрали собі ославленого Калиновича Івана, того самого, що за української влади богато наброїв. Цього панка, коли вернув до краю, золочівські громадяне пригорнули, кусок хліба йому дали, змилосердившись над ним, забуваючи його провини перед народом. І ось він, підгодувавшись, став розбивати в Золочеві „Рідну Школу" і „Просвіту". Хоч не хоч довелось його звідтам викурити. Тепер його „сель-роби" взяли собі на редактора. Вийдуть на ньому так, як вийшли на ньому золочівські громадяне. Калинович в своїй ґазеті вже пустив фарбу. Ось що „приказує" робітникам і селянам: щоби підчас громадських виборів не йшли одною лавою, як цього хочуть Обєднання і радикали, тільки щоби творили спільний польсько - жидівсько - український „лівий бльок". Знаємо, що це значить!. Та наше селянство знає добре, на чіє замовлення пишуть таке всякі Калиновичі.

Діти до Риманова! З днем 1-го липня відкривається діточа кольонія в Риманові. Зголошення до 20 червня приймає *А. Кишакевич, Перемишль Щитова ч. 4.*

Замісць вінця на пикулицькі могили, Ред. „Укр. Голосу" складає 10 зол. для українських інвалідів.

НОВИНКИ.

Власну жінку видав заміж! На Виленщині трапилася ось-яка подія: В 1917 р. оженився Кость Руба з Доміцевичівною, яка принесла йому в посагу досить землі і гарні господарські будинки. Та сопружжа не було щасливе. Молоді вічно сварилися. Вкінці вже мешкали окремо. З часом вирішив Руба віддати заміж власну жінку. Найшов одну дівчину, пішов з нею до священика в другій місцевости, там представив її як Доміцевичівну (дівоче імя жінки) і попрохав о посвідку, що вона є стану вільного. Парох не зорієнтувався (дівчину знав з лиця, одначе не знав, як називається) і посвідку видав. Опісля цю посвідку дав своїй жінці, заявляючи, що це посвідка розводу

отже тепер пошукає їй нового чоловіка. В недовзі найшов їй такого в особі поліцая Римкевича. В трійку поїхали до Вильна, пішли до пароха, при протоколі Руба фіґурував як свідок (підписався „Станкевич“) і відбувся врешті слюб Римкевича з мнимою Доміцевичівною. Тепер все це виявилося і Руба дістав два роки тюрми.

В Розгірчу (пов. Стрий) до місцевої красавиці Анни Стасенко залицався м. и. 25-літний Михайло Тисовський. Одначе Анна воліла другого кавалєра, який мав більше поля. Заручини мали відбутися 25. травня о годині 12-тій в ночи (такий там звичай). Тисовський старався ще відмовити Анну, щоби виходила заміж за його суперника; грозив, що ошаліє. В ночи 25 травня, коли в хаті Стасенка відбувалися заручини, хтось кинув бомбу, яка розірвала часть стіни. На щастя всі присутні в хаті вийшли ціло. Злочинець втік. Погоня за ним невдалася, бо було темно. Страшні повоєнні відносини. Люде робляться звірами.

Пожарі. В Люблині Великім вибух великий пожар, якого жертвою впало 20 господарств. Шкода виносить понад 100 тис. зол. Причиною пожару необережне поведення з огнем. — В Прусі Старім коло Щирця згоріли стодола і стайня Василя Фуртака. Підпалив дітвак, який бавився сірниками.

Градові бурі і спека. В останніх тижнях в ріжних сторонах Европи шаліли великі бурі що спричинили богато шкоди. Не оминулиби вони й нашого краю. Околицю Тростянця (Бережанщина) навістивураґан, а в селі Криве падав град, що знищив засіви. На подвірю одного господаря впала брила леду величини доброго пястука. — Ярославщину навістив град і знищив около 1000 морґів засівів. — Між Равою Руською і Рейовцем з горяча розсунулися шини і це спричинило виколієння товарового поїзду. — Великі шкоди спрччинили бурі в деяких околицях Польщі. В скерневіцькім повіті підчас бурі вбив грім двох людей, а град знищив поля на просторі 14 кільометрів. Від граду згинуло там 1200 штук дробу. Град витовк 1400 шиб, а ураґан знищив кілька дахів. — Між Лодзею і Зґером буря перервала комунікацію. На кілька годин перед бурею через цю околицю пролетіла хмара саранчі. В Полоцьку наслідком бурі знищені засіви і було богато пожарів. — На Балтику коло Гелю грім вдарив в корабель і він згорів. На Познанщині шаліла буря з громами. Впало богато худоби. Були жертви і в людях. — В Люблині на двірци зі спеки згинуло у ваґоні 12 штук свиней. В Катовицях в транспорті тисячки свиней спека спричинила шкоди на 150.000 золотих.

Навколо світа без ніг. Інвалід Жермен Перло, який втратив підчас світової війни обі ноги, зробив умову з одною американською ґумовою фабрикою, на основі якої має він дістати 40.000 долярів, якщо він протягом шести літ на своїх протезах обійде три рази земну кулю. Вибрився він в дорогу 1. січня 1924 р. і за рік обійшов Европу, Азію, Африку і Північну Америку. Тепер відбуває третю з черги туру і йде через Францію до Бельгії. Досі зробив він на своїх штучних ногах понад 60.000 кільометрів.

Розчарування робітництва большевицьким раєм. „Комсомольська Правда“, що виходить в Москві, містить листа одного робітника з провінції. Ось цей лист: „Була революція. Ми боролися на фронтах і кров нашу проливали. Думали, що виборемо собі краще життя. І що бачимо? Всюди панує страшне безробіття, всюди бачимо тисячі безробітних, що для кусника хліба готові допуститися злочину або віддатися проституції. За те хто веде вигідне життя? Нова буржуазія: специ, що в часах небезпеки ховалися по хатах. Тепер вони є нашими наставниками і можуть нас викидати на вулицю і зробити безробітними. Перше ми були під пануванням справжньої буржуазії, а тепер мусимо слухати спеців, яка ріжниця? Маємо тисячі женщин бездомних, що віддаються проституції. Моя власна сестра зробилася проституткою, бо мало що не сконала з голоду. За царату завжди щось заробляла, бодай кілька копійок. Ви там сидите в Москві і нічого не бачите Але тут бачиться, як в соціялістичній республиці люде гинуть з голоду і зимна. І мимоволі приходиться зневірюватися. Де овочі революції? Де обіцяна рівність“?

Вбивство цілої сімї. В ночі перед Вознесенням в Жабю вимордовано цілу сімю Юри Римзака. Вбийники найперше підпали хату Римзаків, а коли Римзак з жінкою пробудився і обє хотіли втікати, злочинці застрілили їх. Відтак війшли до хати, порубали маму Римзакової і троє дітей. Тому, що злочинці нічого не забрали, оправданий здогад, що вбивства доконано з пімсти.

Камяний дощ з неба. По обчисленню на землю падуть денно три метеорити пересічно. Всеж таки історія занотувала кілька випадків, звязаних з упадком метеоритів. В Китаю убив камяний дощ в 616 році 19 осіб, а в Саксонії запалив в 823 році 35 сіл. При паданню метеритів в 1511 році, яке увіковічнив славний маляр Рафаель, погиб один священик, крім цього впало багато овець, птиць та риб. В Міляно в 1650 році упав зовсім малий камінь до монастиря та вбив францішканського ченця. В Сієні дня 14 червня 1794 року пробив малий метеорит хлопцеві капелюх, одначе ніякого лиха йому не заподіяв. Дня 13 грудня 1798 року пробив падучий небесний камінь дах хати в одній місцевости недалеко Бенарес. Це мало місце в пять років пізніще в Месіґу в Баварії а в 1858 у Франції. Дня 16 січня 1825 в Оріянзе в Індіях убив метеорит чоловіка а його жінку сильно покалічив. В Макаа в Бразилії падав дня 11 падолиста 1836 р. камяний дощ, який убив багато волів зі стад В 1839 році коло Літль Піней упав метеорит на дуба але сам розбився. Дня 31 серпня 1849 року в Кабарас на північних Каролінах упав 10 кґ. камінь на смереку, яку зломив а сам зарився ще на стопу в землю. У Вифлеємі біля Ню Йорку розбився падучий метеорит об стіну дому. Інший кусень метеориту, що важив 17 кґ., в тій самій місцевости розбився об стіну комори і там його пізнійше найшли. Дня 28 червня 1911 в одному селі в Єгипті вбив метеорит собаку.

Воздухом через Антлянтійський Океан. 4. червня вилетів з Нойорку аеропляном летун Чемберлен в товаристві міліонера Левіна і протягом 42 годин причалив до Німеччини. Мав в пляні за одним замагом залетіти до Берліна, одначе коло Айслебен мусів спуститися на землю, бо забракло бензини. Заосмотрившись в бензину, пустився в дальшу дорогу. Та по дорозі зіпсувся йому апарат і він коло місточка Котбуз мусів осісти на болоті. Приїхали на поміч німецькі аеропляни і відважний летун долетів до Берліна. Він відбув одним тягом найдовший воздушний лет, зробив протягом 42 годин 6283 кільометри, міжтим коли коли його попередник і земляк Ліндберґ недавно перелетів з Нюйорку до Парижа і протягом 33 годин зробив 5.808 кільометрів. Ліндберґа Французи, а Чемберлена Німці приймали дуже радісно. Треба сподіватись, що від тепер люди будуть старатись уліпшити літаки так, щоб перелітати море, яке лежить між Европою а Америкою. Пригадуємо, що перед трьома роками Німець Єкенер перетів океан на Цепеліні. А безпосередно перед летом Ліндберґа два французи Нежесер і Колі пустилися аерепляном в дорогу з Парижа до Нюйорку, одначе по дорозі пропали без вісти. В 1909 році велике враження в світі зробив успіх летуна Блеріота, який за 32 мінути перелетів канал Ля Манш. Опісля в 1913 р. другий француз Ґарро перелів за 8 годин Середземне Море (760 кільометрів). І це був найбільший передвоєнний успіх у воздушній плавбі.

Нові книжки.

Автори, бажаючи, щоб їх твори були на цім місци оцінені, мусять прислати два примірники книжки.

1). **Церква й життя,** орґан Української Автокефальної Православної Церковної ч. 1. Р. Б. 1927. Видання Всеукраїнської Православної Церковної Ради в Київі. ст. 127 — 4°. Ціна 1 карб. 50 кп. Зміст: *1. Митрополит Василь Липківський :* Церква й Життя. *2. А. Лепський:* Святий Боже (вірші). *3. В. М. Чехівський:* Досягнення Української Автокефальної Церкви. *4. Г. Морозенко:* Молитва (вірші). *5. Митрополит Василь Липківський:* Православна Христова Церква Українського народу. *6. Дніпрова-Чайка:* Єрихонська рожа (вірші). *7. Б. Хомщак:* Надія веде (оповідання). *8. Л. К. Фійон:* Чи жив Христос? (переклав з французької мови епископ Г. Мозолевський). *9. Поль Верлен:* З книги „Мудрість“ (вірші в перекладі А. Лепського) *10. В. Волинський:* Походження ієрархії в звязку з питанням про благодатність ієрархії Української Автокефальної Церкви. *11. Митрополит Василь Липківський:* „Різдвяна драма“ св. Дмитра Ростовського. *12. В. Соловйов:* Імману-Ель (вірші в перекладі А. Лепського. *13, М. Х.:* Історія свята Водохреща в звязку зі святом Різдва Христового. *14. Архієпископ Нестор Шараївський:* До другого Всеукраїнського Православного Церковного Собору. 15. Бібліоґрафія. 16. З Українських релігійних часописів. 17. Матеріяли з історії відродження УАПЦ. — 2). **Церковні вісті,** орґан Української Автокефальної Православної Церкви ч. 1. Р. Б. 1927, ст. 13—4°. Зміст: 1. Хроніка, 2. Вірші О. Левитського. 3. З сучасного життя УАПЦ. 4. З церковного життя за межами УЛПЦ. — 3) **Діяння** Всеукраїнського Православного Церковного Собору в м. Києві 14|30 жовтня н. с. 1921 р. І. Канони Української Автокефальної Православної Церкви. II. Ухвали Собору по окремих питаннях життя Української Церкви. Київ 1926. ст. 40—8°. — 4). **Статут** Всеукраїнського Обєднання релігійних громад Української Автокефальної Православної Церкви, яка скорочено зветься УАПЦ. ст. 16—8°.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає

Пововне відкрите письмо до Головної Управи Рідної Школи у Львові.

На моє відкрите письмо в 19 ч. „Укр. Голосу“ з дня 8 травня с. р. Головна Управа до тепер зусім не реаґувала, трактуючи справу очевидячки per non est. Така полагода сього незвичайно дразливого діла мені одначе ніяк не до вподоби. На мій погляд, а не сумніваюсь, що поділяють його усі тямущі громадяни, народніх справ першорядної ваги тим способом не полагоджується, бо це є політика струсина, яка в разі консеквентного її приноровлювання наше і так вельми слабе національне життя доведе до неминучої руїни. — З уваги на становище мовчання, яке Гол. Управа в тому ділі заняла, я почуваюсь з усім звільненим від обовязку якоїнебудь оглядности в обговорюванні тої справи, бо для мене зглєд на добро і гідність народньої справи мусять бути важніщі від зглядів инших. Тому і назву річ по имени. — Отже я покликуючись на свою статтю в „Ділі“ (з 16/3 с. р.) і на своє повище згадане відкрите письмо до Гол. Управи, де я річ подрібно з'ясував, заявляю прилюдно, що поступку Старшини Кружка РШ. в Коломиї не можу назвати инакше, як зрадою народньої справи, так само, як зрадою народньої справи назвавби усякий тямущий Українець на прим. анальоґічний поступок старшини якоїсь фінансової чи економічної установи, якаби всупереч волі своєї централі і всупереч волі загалу своїх членів, виявленій на загальних зборах, для запевнення собі дешевого і обильного кредиту державного скасувала у себе мову урядову українську, а на її місце завела мову урядову польську. — Старшина Кружка РШ в Коломиї для осягнення права прилюдности для своєї ґімназії, якого в дійсности до тепер не осягнула, всупереч зарядженню Гол. Управи, всупереч волі загальних Зборів Кружка РШ в Коломиї і всупереч найпримітивнійшому почуттю гідности національної не завагалась викинути української мови з урядування в прив. укр. ґімназії в Коломиї так, як викидується крізь вікно на смітник старе, непотрібне лахміття, щоби на її місце завести мову урядову польську, чим простолюддю і шкільній молоді дала наглядну лекцію, як навіть для розмірно малого і лиш сподіваного зиску безцеремонно ломиться основи народньої орґанізації, а народній ідеї просто плюється в лице. Цей поступок Старшини Кружка РШ в Коломиї мушу напятнувати як джерело народньої деморалізації, бо поступок цей вчить молодь шкільну і широкі маси населення, що за миску сочевиці можна продати навіть українську ідею. — Так поступати ніякому Українцеві не вільно під грозою інфамії. Школи в Коломиї не є приватною власністю теперішньої Старшини, лише є власністю Рідної Школи, або инакше кажучи українського народа, і Гол. Управа РШ. за це викривлення народньої ідеї, як також і за це грубе нарушення народньої карности з боку підчиненої собі установи є вповні відвічальною. Або Гол. Управа з тим поступком Старшини коломийського Кружка солідаризується, а в такому разі нехай має відвагу прилюдно до того признатись, — або вона цей поступок осуджує, а в такому разі хай дасть прилюдно відповідну надолугу зневаженій національній моралі, щоби деморалізація далі не поширювалась. Мовчанка у тій справі є недопускаєма, бо свідчилаби хіба про те, що Гол. Управа хоче сидіти на двох стільцях, — а це булаби вже річ більше чим погана. — Всякі зГляди на бік. Тут народня карність є загрожена, а з нею і українська ідея. Від Гол. Управи залежить тепер, чи ця ідея а з нею і дух нації мають остати чистими, чи може вказаним буде по чиїйсь думці (не кажу: по думці Гол. Управи), щоби цю ідею і цього духа з боку українського оскверньовано грубошкірим опортунізмом, який націю нашу раньше чи пізнійше заведе на грязкі безодні мокляків і трясавиць. — Ще раз прошу Гол. Управу РШ о відповідь на моє первісне питання, чому Гол. Управа до тепер не розвязала Старшини Кружка РШ в Коломиї за самовільне усунення укр. мови з урядування в тамошній прив. ґімназії і заступлення її мовою польською, а то тим більше, що мову урядову українську в згаданому заведенні я дня 30|X 1926 р. завів як його управитель на виразне припорученне Головної Управи.

Роман Гамчикевич.

Вписи до одинокої Укр. Торговельної Школи у Львові ул. Корнятків ч. 1. приймаються від дня 28. червня до 3. липня 1927. В школі ведеться трилітна торговельна і кооперативна наука, та ріжні курси для хлопців і дівчат з ріжним образуванням, від покінченої народної до матури середної школи. При вписі треба предложити метрику і послідне шкільне свідоцтво а до письменних запитів долучити марку.

Вступні іспити до кляс II — VIII у приватній українській ґімназії з правом прилюдности в Рогатині відбудуться 20, 21, та 22. червня ц. р. (до VIII кл. тільки за дозволом кураторії — прохання з поданням мотивів внести негайно на руки управи ґімназії). До І. кляси відбудуться іспити 28. червня в 8. годині рано. — Чайковський.

З дозволу Краківського Воєвідства на день 12 і 13 червня б. р. в м. Кракові скликається обласний зїзд делеґатів української еміґрації. Ціль зїзду — орґанізація української еміґрації. Більш докладні відомости про зїзд можна одержати в канцеляріях Відділів У.Ц.К. в Тернополі, Львові, Перемишлі, Тарнові, Ченстохові, Скальнирженцях, Каліші, Хшанові і у п. Гікавого — Hrubieszów Stanis. На бажання можуть бути вислані також з Кракова.

Хтоби знав, де є Осип Оробко, котрий служив в 1919 році в Заліщиках при граничній сторожі, потім прилучився до Козаків „Запорожської Січи“, з котрими виїхав з Заліщик до Чорткова в маю 1919 року. Від того часу не давав про себе жадної вістки. Його товариші з „Запорожської Січи“: Свирид Калимендіп, Хведір Кіктенко, Сидір Третяк, Іван Шаповал і Гриць Тонколіженко. Хтоби з них жив і взагалі хтоби знав, де він є, живий чи убитий, прошу ласкаво повідомити, на адрес: Михайло Оробко, в Кулаківцях п. Заліщики. Часописи з Великої України прошу о передрук.

Пригадка. Обезпеченим і обезпечаючим в Пенсійному Інституті Українських Приватних Службовиків у Львові звертається увагу, що V. ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ того Інституту відбудуться дня 29. червня 1927 (в середу) о год. 16-ій (4-ій по пол.) в салі Товариства Друкарів „Огнище“, вул. Пекарська ч. 18. — Ті службодавці і службовики, члени Пенсійного Інституту, котрі до цего часу не надіслали ще повідомлення про установлення повновласників згл. делеґатів можуть доповнити свій обовязок на протязі місяця червня ц. р однакож не пізнійше як до дня 28 червня 1927. — Львів, дня 10. червня 1927. **Виділ Пенсійного Інституту.**

Срібний Ювілей Абітурієнтів І. Академічної ґімназії у Львові з 1902 р. Дня 5. червня 1927 рішили зібрані на Зїзді Товариші видати памятковий літопис нашого ювілею; тому просимо і взиваємо всіх Вп. Товаришів, щоби до 15 липня 1927 прислали до рук тов. Д-ра Василя Левицького, ґімназійного професора в Бережанах: 1. короткий а повний опис свойго життя й переживання, 2. світлину-клішу власну й родинну, 3. причинки до життепису померших товаришів. Подавайте матеріял такий, що мавби особову, психольоґічно-наукову, актуально-життєву чергово-історичну стійність! Комітет.

Сирота по священику пошукує місця до заряду дому. Уряд парохіяльний с. Яблонка вижня о. п. Турка а|с.

Семинаристка з V курсу шукає лекції на селі на цілий рік. Зголошення до Адмін. „Укр. Гол.

Кандидат адвокатури з піврічною практикою шукає посади конціпента. Зголошення прошу слати на адресу: Олександер Босий канд. адв. Перемишль вул. Сенкевича.

Продається за 14·000 [чотирнайцять тисяч] зол. двоповерхова камяниця з доходом 330 зол. міс. Зголошуватись: Перемишль, Польна 35 А.

ПОДІЛЬСЬКА ЗЕМЛЯ — дуже доброї якости по приступній ціні до набуття в дорозі парцеляції. Зголошення слати до Адміністрації під „Подільська земля“.

Ученик висших кляс ґімназіяльних шукає лекції на час ферій. Зголошення присилати: Анна Ручка Перемишль, Костюшка ч. 7.

За редакцію відповідає Степан Навроцький. З друкарні Кнолера і Сина в Перемишлі.